

Evelin Ilves

Vahel on ideedega nagu seemnetega talvel: istuvad kuskil sügavas mälusopis ja tukuvad. Aga kui päike hakkab kõrgelt käima ja igal pool kõik idanema kukub, hakkavad nemadki pakatama. Nii mõnigi kord saab juhuslikust mõttevälgatusest elujõuline idand, mis oma pea pimedusest välja pistab ja ilusaks taimeks kavatseb kasvada.

Kõik algas sellest, et minu Peipsi äärest, vene vanausuliste perest pärit sõbranna otsustas Tallinnas kohviku avada. Aga mitte tavalise, vaid sellise, mis vene vanausuliste kultuuri huvilistele lähendaks. Hiilgava hobiaedniku ja -kokana oli ta pikka aega oma vanavanemate ja sugulaste retsepte üles kirjutanud, vanu jutte kuulanud ja kogunud, rituaale kirjeldanud, sigurikasvatust proovinud ja... kirglikult uskunud, et see kõik on väärt alles jääma. Kui mitte päriselt edasi elama, siis kas või palvelates, näitustel, aga ka inimeste meeltes, näiteks toidulaual. Sest toidud on sealkandis ehtsa vene köögiga sarnaselt rikkalikud, rammusad ja maitsvad.

Veronika ei kavatsenud ise kokaks hakata. Tema on ettevõtja sõna parimas tähenduses - loob võimalusi ja töökohti, elustab ilusaid ideid.

Tal on hästi toimiv ilusalong pealinnas, ilutoodete hulgimüügifirma, mis jõudsalt eksporti kasvatab, ja ametikool ka. Ise töötab ta siiaaani vahel juuksuri ja vahel ripsmetehnikuna ning need, kes pole küsinud, ehk ei teagi, et töö ja laste kõrvalt lõpetas ta mõni aasta tagasi ka Tartu Ülikooli. Filoloogina. Enda harimise mõttes. Nii oleks kohvik olnud lihtsalt ühele hobile uue hingamise andmine. Ent seekord läks sootuks teisiti.

Veronika leidis vaimustavad ruumid otse linna südames. Kuid mitte kohviku jaoks. Siia sobinuks ideaalselt järgmine ilusalong. Veidi glamuursema ja pisut peenema. Nii nägi ettevõtja uue kliendisegmendi hõivamist terendumas ning otsus ruumide rendiks oligi tehtud.

Istusime ühel õhtul kahekesi veel pooleliolevas ilumekas, kui ma 7meetriste valgete seinte kohta pärisin. "Mis sul nendega plaanis? Nad justkui küsiksid luba... Galeriiks hakata!" kandsin

ette oma uitmõtte. "No me võime algatuseks sinna mõned minu fotod panna. Kui keegi ära ostab, teeme midagi head. Näiteks sinu vanausuliste külas Kasepää. Mh?" proovisin seda ideed ka kohe elusaks teha.

Marusjastiili enda omaks pidav naine minu vastas keerutas oma pikka valget patsi, raputas matrjoškad kõrvus helisema ja teatas lühidalt ühe Eesti tunnuslause: "Teeme ära!"

Kohe peatas ta salongi tunnusgraafika kujundamise ja sündinud oligi vähemalt meie jaoks uudne ettevõtlus: ilusalong-galerii. 40 näidispildist valis ta koos 24 kosmeetikuks õppiva naisega välja 14, mis töökotta lõuendile printimisse suubusid. Koos peapesutoolide paigaldamisega pandi lakke siinid ja valgustus ning... täiesti ootamatult oli ettevalmistus kahe lapsukese sünniks valmis: temal esimene salong-galerii, minul esimene näitus. Selle algusega ehitame me Peipsi tuuli trotsivale väikesele Tiheda lasteaiale õuemaja, et lapsed ka kehva ilmaga väljas mängida saaksid.

Järgmised näitused on aga juba enne ametlikku avamist ootel. Minu loodusfotode järel saavad salongikülastajad nautida Annika Haasi hunnituid pilte vanadest vene samovaridest.

Üle Eesti on tuhandeid hobikunstnikke. Ning avalikku ruumi, mille seinad kurvalt tühjad seisavad, on samuti tuhandeid ruutmeetreid. Perearstikeskused, vallamajad, juuksurisalongid ja isegi kultuurimajad ning väiksed külalistemajad, söögikohad - kui mõnegi seintele jõuaksid kohalike meistrite maalid, joonistused, fotod, kootud või vilditud pildid, muutuksid need ruumid kindlasti rõõmsamaks. Hambaarstikabinetis võiks aga pildid lakke panna, nii kahaneks tooli aheldatu hirm kindlasti ja kõvasti. Tean, seda on Eestis proovitud ja - töötab. Teinekord ei olegi palju vaja - vaid oma rõõmu tehtust jagada ja see saabki hoopis suurem.

Meie oleme küll nii õnnelikud, nagu alati juhtub, kui seemnest lill tuleb. Ära sinagi unusta oma külvi teha - on ju lehekuu ja õiekuu ja toomekuu ja külvikuu!